

som der maaffee kunde være Anledning til at forandre, er Slutningen af § 12, der lyder saaledes: „ligeledes skal det ingentunde være tilladt, uden særdeles paakommende vigtige Aarsager, eller den høieste og uforbigængelige Nødvendighed, at afbryde Retten, naar nogle have voteret, og dermed opsætte de øvrige Tilforordnedes Botering til næste Samling.“ Jeg troer ikke, at det er strengt fornødent, at denne Bestemmelse bliver forandret; jeg skal villig indrømme, at Afgangen for Vedkommende til at blive bekendt med Grundene, vil medføre, at Boteringen undertiden vil medtage længere Tid, end tidligere, men Instruxen har jo ogsaa tilladt, at naar der er „vigtige Aarsager“, eller „den høieste og uforbigængelige Nødvendighed“ kræver det, kan Boteringen afbrydes den ene Dag og fortsættes den anden, og som saa vigtige Aarsager, der kunde give Anledning til en saadan Afbrydelse, troer jeg dog det maa erkjendes at være at faae Boteringen afluttet og Dommen færdig. Derimod er der den udtrykkelige Bestemmelse i § 13, at „ingen Tilforordnede i Høiesteret, eller andre der ved Boteringen Tilstedeværende, maa under deres Bestillings Forbrydelse eller anden vilkaarlig Straf efter Omstændighederne, for nogen aabenbare, hvad Mening nogen har været af, og hvad der enten af den ene eller den anden i nogen Sag har været voteret“, som det maaffee kunde være rigtigst, at Loven udtrykkelig gif ud paa at have denne Bestemmelse, men hvis en Lov, som den her foreslaaede, gaaer igjennem, saa anseer jeg dog ikke en udtrykkelig Ophævelse af denne Bestemmelse som nødvendig, thi den maa være en ligefrem Følge deraf, og da jeg, som sagt, ikke kan ønske at standse Sagens Fremgang, skal jeg finde mig i, dersom det Forslag, der er stillet af Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds (Müller), gaaer igjennem, ogsaa at stemme for Sagens Overgang til 3die Behandling, men jeg maa tilføie, at det skeer kun i den visse Forventning, at den Redaction, som her er foreslaaet, da under Sagens senere Gang vil blive forandret.

Müller: Den sidste ærede Taler bemærkede blandt Andet, at mine Endringsforslag

skulde forudsætte, at Dommen var affagt, for end Retten havde gjort det klart og tydeligt, hvad Dommen støttes paa; men det er en fuldkommen Misforstaaelse. Høiesteret dømmes aldrig uden Grunde, og disse blive anførte og frevne ned; men derfra er et meget stort Spring til strax at kunne sammenfatte dem saaledes, at de kunne udgaae. Det er ofte Tilfældet, at disse Argumenter krydse hinanden, saa at det vil have den største Vanskelighed at bringe dem i Stil og Form; det forekommer mig, at det netop i denne Forsamling, hvor vi ogsaa have mundtlig Forhandling, maa være indlysende, hvor umuligt det vil være. Jeg tager ikke i Betænkning at sige, skjøndt det maaffee er noget stærkt, at det røber Ubekjendtskab med Forholdene, naar man troer, at det saaledes kan skee strax, og jeg skal aldeles ikke have Noget imod, at den ærede Rigsdagsmands Ytringer i denne Henseende komme til at staae imod mine i Rigsdagsstidenden. Jeg tvivler aldeles ikke paa, hvad saavel Høiesteret som øvrige Jurister i Danmark ville domme i denne Henseende mellem Overretten i Viborg og Overretten i Kjøbenhavn. Hvad der er anført om, at mit Forslag skulde stride imod Høiesteretsinstruxen, da tilstaaer jeg, at jeg slet ikke forstaaer dette, og jeg skal derfor ikke videre udtale mig derom. Naar det er blevet anført, at Ordet „kundgjøres“ kunde misforstaaes, saa tør jeg naturligviis ikke benegte, at det kan misforstaaes. Jeg har iøvrigt tænkt mig, at der ved Udtrykket „kundgjøres“ skulde forstaaes det, at Dommen med dens Grunde bliver oplæst i Retten paa samme Maade, som Dommene nu aflæses. Jeg skal ved samme Leilighed bemærke, for det mulige Tilfælde, at Ordene i mit Endringsforslag: „naar Høiesteret ikke ligefrem stadfæster“, kunde misforstaaes, at jeg har tænkt mig, at Ordet ligefrem kunde træde istedetfor det Udtryk, som ellers i Almindelighed bruges, nemlig: in terminis.

L. C. Larsen: Jeg maa i det Væsentlige slutte mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Viborg (Bregendahl) nylig har udtalt i denne Sag; og jeg maa vedblivende antage, at det oprindelige Forslag fortjener